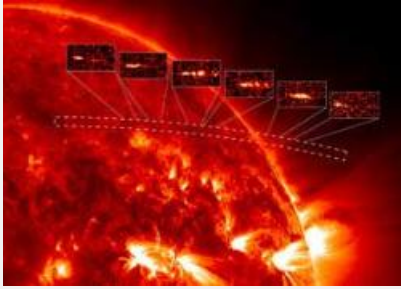

رصد خودکشی ستاره دنباله‌دار

ستاره‌شناسان نتایج رصدهای مستقیم خودکشی ستاره دنباله‌دار که در ماه جولای به سطح خورشید برخورد کرد و متلاشی شد را منتشر کردند.

جام جم آنلاین: ستاره‌شناسان نتایج رصدهای مستقیم خودکشی ستاره دنباله‌دار که در ماه جولای به سطح خورشید برخورد کرد و متلاشی شد را منتشر کردند.

اولین بار در ماه جولای گذشته برخورد و فروپاشی یک ستاره دنباله‌دار روی سطح خورشید رصد شد.

اکنون دانشمندان ناسا پس از چند ماه بررسی درباره خودکشی این دنباله‌دار و برخورد آن به خورشید، نتایج تحقیقات خود را در مجله علمی [171#& ساینس](#) منتشر کردند.

به گفته این محققان، وقوع چنین حوادثی می‌تواند جزئیاتی را درباره ماده‌ای که این دنباله‌دارها از آن تشکیل شده‌اند و خصوصیات پنهان اتمسفر خورشید را آشکار کنند.

در 15 سال اخیر، بیش از هزار و 400 تکه را کشف کرده‌اند که احتمالاً حاصل فروپاشی ستاره دنباله‌دار هستند که در حدود دو هزار و 500 سال قبل به خورشید برخورد کرده است.

این اجرام آسمانی از خانواده دنباله‌دارهای [171#& کروتز](#) هستند که به صورت جنون آمیزی در نزدیکی خورشید پرواز می‌کنند و تاکنون بسیاری از اعضای این خانواده با برخورد به ستاره ما دست به خودکشی زده‌اند.

باوجود این، تاکنون هیچ تلسکوپی برای اینکه بتواند این رویدادها را دنبال کند به اندازه کافی حساس نبوده است.

اکنون دانشمندان با کمک رصدخانه دینامیک‌های خورشیدی، رصدخانه [171#& هلیوسفریک](#) و رصدخانه [171#&](#) روابط خورشید - زمین [171#&](#) توانستند دنباله‌دار [171#& کروتز C/2011 N3](#) را در حرکت دیوانه‌وار خود به سوی خورشید دنبال کنند.

[171#&](#) کارل اشریور [171#&](#) ستاره‌شناس [171#&](#) مرکز فناوری پیشرفته لاکهید مارتین [171#&](#) در کالیفرنیا به مجله [171#&](#) اسپیس [171#&](#) گفت: [171#&](#) تماشای این دنباله‌دار بسیار شگفت‌انگیز بود. این دنباله‌دار، جرمی آسمانی به وزن حدود 60 هزار تن و به قطر 50 متر است اما در مقایسه با خورشید که یک میلیون برابر زمین است جالب است که این جرم کوچک می‌تواند به اندازه کافی نورانی دیده شود [171#&](#).

[171#&](#) اشریور [171#&](#)، مولف اول تحقیق درباره فروپاشی [171#& کروتز C/2011 N3](#) در جزئیات نتایجی که در تازه‌ترین شماره مجله [171#& ساینس](#) منتشر شد، نشان داد که این دنباله‌دار چهارم جولای، دو روز قبل از نابودی، شناسایی شد. در ابتدای رصد، طول دنباله‌دار این دنباله‌دار 10 هزار کیلومتر بود و این جرم آسمانی با سرعت 2.1 میلیون کیلومتر بر ساعت مستقیماً به طرف خورشید حرکت می‌کرد.

ششم جولای، دنباله‌دار [171#& کروتز C/2011 N3](#) توانست به عمق اتمسفر خورشید در فاصله حدود 100 هزار کیلومتری از سطح ستاره برسد.

درحالی‌که به خورشید نزدیک می‌شد تکه‌های بسیاری از آن در ابعاد بین خرده‌سنگ‌های کوچک تا حداکثر حدود 45 متر از آن جدا شدند و سپس دنباله‌دار کاملاً بخار شد.

از آنجا که قدمت دنباله‌دارها به زمان تشکیل منظومه خورشیدی باز می‌گردد جزئیات درباره مرگ آنها می‌تواند به درک بهتر اینکه سیارات چگونه از گاز و گرد و غبار سیاره‌ساز اولیه به وجود آمدند کمک کند.

درحقیقت، بررسی رفتار این دنباله‌دارها درحالی‌که در همسایگی خورشید در گردشند می‌تواند اطلاعات با ارزشی را درباره اتمسفر اسرارآمیز خورشید ارائه کند.

دانشمندان در شرایط عادی قادر نیستند این بخش از خورشید را رصد کنند چون نور این منطقه به اندازه ای نیست که توسط تلسکوپ ها دیده شود. (مهر)